

Hồi 1

Thảm án trong đêm mưa sấm

Đêm rất khuya!

Gió lồng lộng!

Trong một đêm mưa sấm đầy trời.

Trong Thất Lạc cốc nằm giữa đồi núi chập chùng.

Trong một khe suối sâu nước chảy cuồn cuộn, bỗng có một, hai, ba... khoảng mười mấy vật đen lênh bênh trôi đi, chả lẽ đó là xác dã thú bị nước dìm chết hay sao?

Đột nhiên, một tia chớp bạc lướt qua, lại thấy nhiều vật đen nữa theo giòng nước trôi đi.

Cứ thế, hết tốp này đến tốp khác, tổng cộng có đến hơn trăm vật đen lênh bênh trôi đi trên mặt nước.

Tốp sau cùng trôi đi không lâu, bỗng từ trong thâm cốc trên thượng lưu xuất hiện hai bóng người, lướt đi như bay trên mặt nước.

Hai người ấy trên tay đều có một thanh trường kiếm sáng ngời, đuổi theo những vật đen trôi đi trên mặt nước.

Hai người ấy hề gặp một vật đen là vung kiếm đâm một nhát, thủ pháp nhanh khôn tả, qua đó chứng tỏ họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Hai người áo đen cầm kiếm vừa mới phóng qua trên mặt nước, trên ngọn núi bên phải thâm cốc đột nhiên vang lên một chuỗi cười to đầy vẻ đắc ý, trong đêm mưa nghe hết sức ghê rợn, hết như vượn hú cú kêu, tiếng cười kéo dài và lạnh lốt, dường như là do nữ nhân phát ra.

Nếu phân tích kỹ, tiếng cười ấy phân đầu có vẻ rất đắc ý, nhưng phân sau thì lại hết sức bi thương, tiếng cười phát ra từ tâm trạng vui buồn lẫn lộn như vậy, sao không khó nghe cho được?

Tiếng cười vừa dứt, trên mặt nước lại xuất hiện một vật đen, nhưng vật đen ấy không trôi theo giòng nước mà đảo quanh mấy vòng rồi trôi về phía bên kia sơn cốc.

Trải qua một thời gian chống chọi không ngăn với giòng nước chảy xiết, sau cùng vật đen ấy bám vào một chỗ mọc đầy dây leo trên lưng núi, đu lên khỏi mặt nước, thì ra đó là một người đàn ông trung niên áo xanh rất vạm vỡ.

Người đàn ông trung niên ấy trên lưng cõng một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, khó nhọc trèo lên một mỏm đá, đặt chàng thiếu niên trên lưng xuống, lau đi nước mưa trên mặt, chỉ thấy thiếu niên toàn thân đầy vết đao, mặt bê bết máu tươi, hơi thở thoi thóp, bản thân người đàn ông trung niên trước ngực và đùi cũng có một vết đao dài khoảng ba tấc, máu tươi hòa với nước mưa tuôn chảy không ngừng.

Người đàn ông trung niên như quên mất sự đau đớn của bản thân, sau chốc lát nghỉ ngơi, lại bồng lấy chàng thiếu niên sắp chết đội mưa gió gắng sức trèo lên núi.

Gió vẫn chưa ngưng, mưa mỗi lúc càng to!

Đột nhiên, một tiếng huýt dài như rồng kêu nổi lên, vang vọng núi rừng, tuy mưa to gió lớn, nhưng không lấn át nổi tiếng huýt lạnh lốt ấy.

Theo sau tiếng huýt, một bóng người áo đen từ trên núi sa xuống cốc như sao xa, vừa chạm mặt nước, hai chân điềm nhẹ, hết như tên bắn ngược dòng nước lướt đi, khinh công người này xem ra còn cao hơn hai người cầm kiếm khi nãy rất nhiều.

Nơi tận cùng sơn cốc là một khoảng đất bằng cao hơn, trên là một trang viện lầu các liên miên, khí phái hết sức hùng vĩ.

Lúc này, trong một ngôi nhà to trong trang viện đang có hai mươi mấy nhân vật võ lâm tụ tập, có đủ trẻ già trai gái và tăng ni đạo tục, vẻ mặt người nào cũng hết sức nghiêm nặng.

Hai mươi mấy nhân vật võ lâm ấy y phục thảy đều ướt sũng, hiển nhiên là họ đã đội mưa đến đây.

Trong đại sảnh có mười mấy bàn tiệc, nhưng hết sức bừa bộn, chung ẩm đồ ngã đầy bàn, thi thể ngỗng ngang trên đất, mùi máu tanh hòa với mùi rượu nực nồng, không khí hết sức tởm lợm.

Ngoài sân tử thi cũng ngỗng ngang, máu tươi hòa với nước mưa chảy lênh láng, có một số tử thi bị làn nước cuốn đi.

- A Di Đà Phật!

Bỗng thấy một hòa thượng trung niên mặc áo cà sa xám và tay cầm thiền杖 quét mắt nhìn mọi người trong sảnh, đoạn với giọng thấp trầm bi thương nói:

- Chúng ta đến muộn một bước, ở lại đây có ích gì?

Dứt lời, dẫn trước cất bước ra ngoài.

- Ha ha ha ha...

Bỗng một chuỗi cười đầy bi thương và phẫn nộ đến từ giữa trời, đình tai nhức óc.

Tiếng cười vừa dứt, một lão nhân áo đen mặt vuông râu bạc đã hiện ra nơi cửa sảnh, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn mọi người, tay áo nhẹ phất, một luồng kinh lực mạnh khôn tả đã đẩy vị hòa thượng trung niên lui trở vào đại sảnh.

Mọi người trong sảnh vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, thảy đều mặt mày tái mét, kinh hãi đứng thừ ra.

Lão nhân áo đen xuất thủ đẩy hòa thượng áo xám lui vào, gằn giọng nói:

- Giết người là phải đền mạng, hôm nay một người cũng đừng hòng thoát khỏi đây.

Đoạn soạt một tiếng, từ trong tay áo rút ra một thanh đoản kiếm dài hơn thước, bóng người nhấp nhoáng, đã vào đến trong sảnh.

Liền sau đó tiếng rú thảm khốc vang lên, máu tươi tung tóe.

Vút vút vút!

Những chiếc đầu trọc rơi xuống đất, mấy đệ tử tam bảo đứng trước gục ngã.

Lại mấy tiếng hự vang lên, ba môn hạ huyền thanh nối tiếp ngã xuống trong vũng máu. Những nhân vật võ lâm hiện diện như sớm đã khiếp đờm trước lão nhân áo đen, đứng thừ ra quên mất ra tay chống cự hoặc đào tẩu, lúc này mới bừng tỉnh bởi tiếng rú thảm, cùng buông tiếng quát vang, rút binh khí lao vào tấn công lão nhân áo đen.

Lão nhân áo đen như chẳng chút bận tâm trước sự phản kháng của họ, buông tiếng cười khẩy, hữu kiếm tả chưởng cùng lúc tung ra, chỉ thấy bóng chưởng ánh kiếm rợp trời, phủ trùm tất cả mười mấy người còn lại.

Thế là, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tiếng rú thảm khốc vang dội. Chừng một tuần trà sau, tất cả trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió mưa và tiếng sấm rền, như truy điệu cho những kẻ xấu số vừa từ giã cõi đời...

Gió ngưng mưa dứt, mặt trời lại xuất hiện, ánh nắng chan hòa.

Thế nhưng, trong đêm mưa gió bão bùng vừa qua đã xảy ra một vụ thảm sát khiến toàn thể võ lâm chấn động.

Cả nhà một vị đại hiệp danh chấn giang hồ ở Vân Nam hơn trăm thi thể đã được dân cư hai bên bờ sông Lan Thương vớt lên. Lúc đầu, mọi người tưởng những thi thể ấy là cư dân bị nước lũ chìm chết, nhưng xem xét kỹ, trên mỗi thi thể đều có một vết đao trí mạng.

Sự kiện ấy đã làm kinh động mọi nhân vật giang hồ, liền tức đến xem, qua phục sức của những tử thi ấy, đã nhận ra họ là người của Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc.

Bảo chủ Hàn Mai bảo chính là Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn đã đột nhiên tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, ông ta tính nóng như lửa, hào khí ngút mây, với Nhất Tiên Thần Tiên tung hoành khắp mười ba tỉnh nam bắc, cả hai giới hắc bạch đều rất kính nể.

Nhưng vị đại hiệp võ lâm này trong lúc đang vang danh tứ hải, như vàng thái dương giữa trời lại đột nhiên phong dao duy ẩn. Ông ta nguyên quán ở Côn Minh, nhưng chỗ ẩn cư lại là một ác cốc đầy thú dữ, hiếm có bóng người, sơn trang được xây cất nửa năm mới hoàn Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn sau khi định cư tại ác cốc này đã đặt tên là Thất Lạc cốc và tên trang là Hàn Mai bảo, trên vách chắn trong cổng bảo có khảm một thanh bảo kiếm, thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Nội cái tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo đã khiến người có ấn tượng tiêu điều và cô quạnh rồi, vừa vào cổng lại thấy một biểu tượng Cô ngạo như vậy, sao không khiến người thắc mắc về dụng tâm của vị hiệp sĩ ẩn dật này?

Cùng lúc vụ thảm sát cả nhà Nhất Tiển Thần Tiên âu Dương Hàn lan truyền trên giang hồ, các đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên cũng tuyên bố danh tánh các đệ tử môn hạ đã thảm tử tại Hàn Mai bảo, cả thầy đến hai mươi bảy người.

Thế là, hai tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo lan nhanh trên giang hồ, đã trở thành một nơi thần bí, ghê rợn và khiến người thương cảm.

Thế là, giới giang hồ sau năm năm bình yên kể từ khi Thiên Hạ Võ Lâm Tiêu được thành lập dưới sự chủ trì của Linh Nghiêm an Sĩ tại Bạch Vân Phong Hoa Sơn, giờ đây lại nổi cơn giông tố, một hào kiếp võ lâm đã sắp xảy đến.

Bởi trong những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương không có Nhất Tiển Thần Tiên âu Dương Hàn và đứa con trai độc nhất Âu Dương Thu tuổi mới mười lăm, nên vụ thảm án này lại càng thêm bí ẩn và phức tạp.

Các đại môn phái Trung Nguyên lần lượt xuất động, khắp nơi tìm kiếm tung tích của hai cha con âu Dương Hàn hầu điều tra rõ sự thật về vụ án mạng liên quan rộng rãi này.

Cũng có các hào sĩ võ lâm hai giới hắc bạch với lòng hiếu kỳ chẳng quản vạn dặm xa xôi kéo đến Đại Tuyết Sơn, do thám Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là bất kỳ ai tiến vào Thất Lạc cốc đều không một người nào sống sót, còn như có người tiến vào Hàn Mai bảo hay không, đó là một điều bí ẩn không sao khám phá nổi.

Trên giang hồ tuy bàn tán xôn xao, nhưng chuyện không liên quan đến mình, ai muốn mạo hiểm đến tính mạng?

Kể từ đó, Thất Lạc cốc trong Đại Tuyết Sơn đã trở thành một nơi khủng khiếp, không ai dám đặt chân đến nữa.

Thế nhưng, chuyện đến đây chưa kết thúc, trái lại, các đại môn phái truy tìm hung thủ càng thêm ráo riết hơn...

Nước sông Lan Thương nhẹ vỗ vào những mỏm đá hai bên bờ, phát ra âm thanh thật náo nùng ai oán, hết như tiếng khóc tỉ tê của một thiếu phụ bị hất hủi.

Một thiếu niên áo xanh tuổi chừng mười lăm, mười sáu, khắp người đầy đất cát, quần áo rách bươm đứng trên bờ sông, mắt nhìn theo nước sông cuộn cuộn chảy đi, nước mắt rướm lệ đau đớn lắm lắm:

- Phụ thân đã chết thảm quá, vì cứu mạng Thu nhi, đã tiêu hao hết chân nguyên bản thân... Phụ thân, hãy nhắm mắt yên nghỉ, Thu nhi nhất định sẽ báo thù cho phụ thân và những người nhà đã chết.

Đoạn hai tay nắm chặt lại, cụng mạnh vào nhau, hai hàng nước mắt chảy dài.

Nước mắt chảy đầy hai má, chỉ thấy chàng cắn răng bặm môi, khắp người run rẩy đau đớn.

Sự đau đớn khiến chàng trai đang lâm vào trạng thái thần kinh tê liệt này nhớ đến vết thương trên mặt và khôi phục trí ức mấy ngày trước...

Đó là một đêm mưa to gió lớn, chính là ngày mừng thọ bốn mươi lăm tuổi của phụ thân chàng, mười mấy bàn tiệc được bày trong đại sảnh, đang lúc các gia nhân tráng đình hơn hờ ăn uống, đột nhiên như trúng phải phong ma lần lượt ngã xuống.

Lúc bấy giờ, thân người khô vỹ như thiết tháp của phụ thân chàng sau khi lão đảo mấy lượt, vội từ bên mình móc ra được hoàn nuốt vào.

Chàng thấy vậy ngỡ là mọi người say rượu, đang mừng thầm vì mình không hề uống giọt nào, bỗng thấy hai người áo xanh cầm kiếm từ ngoài bước vào, một lao bổ vào phụ thân, một vung kiếm đâm vào chàng.

Chàng tuy từ bé đã theo phụ thân học luyện võ công, căn cơ vững chắc, nhưng đối phương võ công quá cao, chưa nhìn thấy rõ mặt, đầu đã bị trúng kiếm, trong cơn đau đớn ngất xỉu tức khắc.

Khi hồi tỉnh, chàng thấy mình đang nằm trong một sơn động khô ráo, phụ thân đang ngồi xếp bằng bên cạnh, toàn thân lạnh cứng, hai tay chông trên đất, đã chết tự bao giờ.

Chàng thật không dám tin đây là sự thật, nhưng phụ thân mắt trợn trừng đầy vẻ phẫn nộ, hết sức ghê rợn, chàng không tin cũng chẳng được Chàng ôm lấy thi thể phụ thân khóc nức nở, chẳng rõ đã qua bao lâu, chàng mới mơ màng nhớ lại phần nào sự việc đã qua.

Trên đất đá dưới tay phải phụ thân, chàng phát hiện có năm chữ Thu nhi hãy phục thù. qua vết tích của năm chữ ấy, hiển nhiên thân phụ đã gom hết tàn lực trước lúc chết dùng ngón tay viết nên. Ngoài ra vật duy nhất tìm thấy là ngọn nhuyễn tiên bằng gân giao cỡi ra từ di hài phụ thân, đó chính là món binh khí thành danh của phụ thân, chàng muốn giữ làm kỷ niệm và dùng để phục thù.

Sau đó, chàng ở lại trong sơn động bầu bạn với di hài phụ thân ba hôm, rồi khiêng đá bít kín cửa động, thất thủ xuống núi, đi đến bên bờ sông Lan Thương này.

Giờ đây, chàng đã không còn một người thân thích, trở thành một cô nhi có nhà mà không về được, cõi đời mệnh mang, biết dung thân nơi nào?

- Thu nhi hãy phục thù!

Chàng phảng phất như nghe tiếng nói hùng hồn của phụ thân vang lên bên tai, nhưng phục thù với ai? Chàng hoàn toàn mù tịt.

Nước mắt chàng như nước sông Lan Thương tuôn chảy không ngừng, thấm ướt vết thương trên mặt, đau nhức khôn tả, nhưng lòng chàng còn đau nhức hơn nhiều.

Bỗng chàng như chợt nghĩ đến, quay người đi đến bên một vũng nước trong đọng trên một phiến đá xanh, cúi xuống nhìn...

ô! Trong nước hiện ra một gương mặt xấu xí và xa lạ, ngang dọc ba vết thương sâu và dài, mặc dù thịt đã dần khép lại, nhưng chàng sẽ vĩnh viễn trở thành một người rất xấu xí.

Có lẽ nước mắt đã khô cạn, biến bi ai thành lửa hận phục thù, chàng thờ thần nhìn vào gương mặt trong nước, lầm bầm:

- Vậy cũng tốt, từ nay sẽ không còn ai nhận ra mình nữa, ha ha ha!

Âu Dương Thu này quyết phải phục thù, thề quyết phải phục thù...

- Hắc hắc hắc...

Ba tiếng cười sắc lạnh đột nhiên vang lên, đã khiến chàng trai lửa thù ngập lòng gương mặt quay về hiện thực, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão bà tuổi ngoài bảy mươi, mặt cru lưng gù, và một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn, mười lăm đã đến gần khoảng ba trượng.

Lão bà tay chỗi một ngọn quả trượng đầu rồng, thiếu nữ tay cầm trường kiếm, chòng chọc nhìn chàng với ánh mắt tràn đầy căm thù.

Nhưng chàng nhận ra lão bà chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương mà giới võ lâm nghe danh khiếp đờm, nhạc mẫu của Lam Tâm Long chương môn nhân phái Bình Giang, và bà cũng là bạn thân của phụ thân chàng lúc sinh tiền. Còn thiếu nữ là Lam Thái Điệp, con gái út của Lam Tâm Long, và cũng là bạn thân của chàng, thường cùng nhau chơi đùa lúc chàng theo cha đến chơi phái Bình Giang.

Chàng chẳng hiểu vì sao lúc này gặp nhau lại nhìn mình với ánh mắt căm thù như vậy, hết sức lầy lăm lạp, vừa định thi lễ chào hỏi, chỉ thấy ảo Diện Thiên Phật chỗi mạnh quả trượng trên đất, trở tay vào chàng mắng:

- Tiểu súc sanh nguoi, dù nguoi có lột da lão thân cũng nhận ra nguoi là nghiệt tử của âu Dương Hàn. Âu Dương Thu, lão thân hỏi nguoi, phụ thân lòng dạ sói của nguoi đâu?

Trong thâm tâm Âu Dương Thu, phụ thân là người ngoại mạo uy nghiêm, lòng dạ hiền từ, giờ bị ảo Diện Thiên Phật chửi mắng thậm tệ, nên vốn định kể rõ chuyện bất hạnh vừa qua, lại đổi ý lắc đầu nói:

- Vẫn bối không biết!

ảo Diện Thiên Phật tức giận:

- Tiểu nghiệt súc, không cho nguoi ném mùi đầu khô, hấn nguoi chẳng chịu nói ra sự thật.

Dứt lời người đã lướt tới, vù một quả bả chéo xuống vai Âu Dương Thu, uy thế hung mãnh tuyệt luân.

Âu Dương Thu kinh hãi lướt lùi ra sau, cũng may chàng sớm đã giới bị, không thì khó thể tránh khỏi một quả chớp nhoáng của Mai Nghinh Sương.

Ngay khi Mai Nghinh Sương như bóng theo hình đuổi đến, chiêu thứ nhì chưa xuất thủ, chàng trầm giọng quát:

- Âu Dương Thu này có hận thù gì với bà, vừa gặp mặt đã chửi mắng, động thủ thế này, không thấy quá đáng sao?

Mai Nghinh Sương buông tiếng cười khẩy, trừng mắt:

- Âu Dương Hàn đã sát hại nữ nhi và nữ tề của lão thân, tiểu súc sanh nguoi lại còn nói là có thù hận gì, chẳng những mắng chửi đánh nguoi, lão thân còn phải bắt sống nguoi để cho Thái Điệp báo thù cho song thân.

Dứt lời, chẳng để cho Âu Dương Thu phân trần, quả trượng trong tay lại với chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét ngang ra.

Mai Nghinh Sương chiêu này đã vận đến năm thành công lực, khiến Âu Dương Thu phải nhào xuống đất lăn đi mới tránh khỏi được Mai Nghinh Sương thấy chàng trai này đã tránh khỏi hai chiêu, càng thêm tức giận, trong tiếng quát vang, quả pháp Giao Long Tam Điềm thành danh đã thi triển.

Chỉ thấy ngọn quả trượng đầu rồng của bà hết như linh xà xuất động, bóng xanh trùng trùng điệp điệp, phủ trùm hết ba mươi sáu yếu huyết khắp người Âu Dương Thu.

Phải biết quả pháp Giao Long Tam Điềm của bà là Thiên Địa Nhân, tức là người nhắm vào thượng, trung và hạ bàn đôi phương, thế quả hết sức ảo diệu, khiến đôi thủ hoa mắt, không biết chống đỡ cách nào, rất khó ứng phó.

Âu Dương Thu thấy đôi phương đã thi triển sát thủ, bất giác hoảng kinh hồn vía, vội thi triển thế Phong Hội Lãng Toàn (gió xoay sóng Cuộn) trong thân pháp bảo mạng gia truyền Hội Phong Tam Toàn, người xoay tít, kinh khí như gió lốc, thoáng cản lại quả thế của đôi phương, thoát ra xa hơn ba trượng, quay người tức giận nói:

- Gia phụ là người tốt, và lại là thế giao với Lam bá phụ, sao thế sát hại hai vị ấy? Văn bối không tin, lão bà chớ ngậm máu phun người, cậy già hiếp trẻ.

Mai Nghinh Sương mắt thấy đã sắp lấy được mạng con trai kẻ thù, chẳng ngờ trong chớp mắt y đã thoát ra, lại còn bị y mắng nhiếc, liền tức lửa giận xung thiên quát:

- Nghiệt súc, hôm nay lão thân phải cho nguoi chết nhắm mắt, hãy xem đây là gì?

Dứt lời, vung tay ném ra một vật.

Âu Dương Thu chú mắt nhìn, vật rơi xuống trước mặt là một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim dài cỡ ba tấc, trên thân kiếm có chạm một đóa hàn mai, giống hệt như thanh kiếm trên vách chấn cổng bảo mình, có điều là nhỏ hơn nhiều lần mà thôi.

Chàng tuy nhỏ tuổi, nhưng bản tính thông minh, vừa thấy bảo kiếm hàn mai, liền tức vỡ lẽ, biết là sau khi Lam Tâm Long bị giết, hung thủ đã để lại vật biểu trưng này.

Mai Nghinh Sương trầm giọng nói tiếp:

- Nghiệt súc, nguoi còn gì nói nữa? Ngoài phụ thân nguoi ra, còn ai dùng vật biểu trưng này nữa?

Đồng thời bà đã thâm vận công lực, định xuất kỳ bất ý nhất cử đắc thủ. Lam Thái Điệp đi đến bên ngoài tổ mẫu, ngược mặt lên, mắt ngấn lệ nói:

- Lão lão, hãy mau bắt hấn để cho Điệp nhi chính tay moi lấy tim gan y và phụ thân y để cúng tế vong linh song thân.

Âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ vị Lam tiểu muội từng gọi Chàng là Thu ca này giờ đây lại trở mặt thành thù, thốt ra những lời tàn nhẫn này.

Mặc dù chàng tin là phụ thân mình không phải hung thủ, nhưng biết lúc này dù giải thích với hai người thế nào cũng chỉ hoài công, nên bèn nói:

- Mai lão bà bà, Lam tiểu muội, Âu Dương Thu đi đây, nhưng tại hạ dám cam đoan gia phụ quyết không phải hung thủ giết người.

Dứt lời, liền tung mình phóng đi vào một hạp cốc thâm u.

Mai Nghinh Sương giận dữ quát:

- Súc sanh, ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá, để xem ngươi trốn đâu cho thoát?

Đoạn cùng Lam Thái Điệp tung mình đuổi theo ngay.

Âu Dương Thu biết nếu bị Mai Nghinh Sương đuổi kịp ắt khó thể toàn mạng, nên đầu cũng không dám quay lại, toàn lực phóng đi, may là khinh công chàng cũng khá và lại trong tình thế nguy bách, nhất thời cũng chưa đến nỗi bị đối phương đuổi kịp.

Với võ công của Mai Nghinh Sương, vốn ra đuổi bắt Âu Dương Thu hết sức dễ dàng, ngặt nỗi lão bà này tính rất cố chấp, sợ bỏ rơi ngoài tôn nữ xảy ra bất trắc, vì vậy mới bị Âu Dương Thu thoát ra xa hơn mười trượng.

Âu Dương Thu thấy sơn cốc này cây cối rậm rạp, đá núi đầy rẫy, càng vào sâu càng hẹp, tiện bề ẩn thân đào thoát, bèn chẳng chút do dự phi thân vào.

Thế là chàng đã thoát khỏi tầm mắt của Mai Nghinh Sương và Lam Thái Điệp, lại phóng đi một hồi, chui vào một lùm cây ẩn nấp, điều hòa hơi thở rồi ngưng thần lắng nghe, không có động tĩnh gì, bèn lại chui ra, vạch cỏ tiến sâu vào sơn cốc.

Lúc này là tháng sáu, khí hậu nóng nực, đã sắp đến giờ ngọ, trong sơn cốc cây cao cỏ rậm, tuy rất ẩm ướt, nhưng hai bên núi cao chót vót, không hề có một ngọn gió.

Âu Dương Thu mấy hôm nay chỉ khát uống nước suối, đói ăn quả dại, lúc này bị hai bà cháu Mai Nghinh Sương rượt đuổi, chạy suốt cả buổi trời, giờ đã đói lả mệt nhoài, không sao chịu đựng nổi nữa.

Nhưng chàng cũng biết, nếu không nhân cơ hội này thoát ra khỏi sơn cốc, sớm muộn gì cũng sẽ bị Mai Nghinh Sương bắt được, lúc ấy mình chết đi cũng chẳng hề gì, nhưng mối hận thù giữa phụ thân với người ta sẽ vĩnh viễn không minh oan được còn gì?

Nghĩ vậy, chàng liền vực dậy tinh thần, cố chịu đựng đói khát, gắng sức chệnh choạng phóng đi.

Sơn cốc tuy càng lúc càng hẹp, hai bên vách núi ngược nhìn không thấy đỉnh, ánh nắng không soi vào được, mọi lúc càng tối, nhưng lại không thấy nơi tận cùng.

Âu Dương Thu tuy biết lúc này mình vẫn còn ở Đại Tuyết Sơn, nhưng không biết sơn cốc này tên là gì, nếu đây là một tử cốc, hai bên núi cao thế này, Mai Nghinh Sương từ phía sau đuổi lên, mình sao thể thoát thân được?

Chết, chàng chẳng sợ, chỉ sợ mình chết rồi không ai báo thù cho phụ thân. Hơn nữa, tính mạng chàng chính do phụ thân đã hy sinh bản thân giữ lại, nên chàng phải sống, và phải sống một cách kiên cường.

Người ta thường nói, cõi đời không có con đường cùng, Âu Dương Thu tuy tuổi mới mười lăm, nhưng trong đầu óc chứa đầy ca dao tục ngữ.

Theo suy đoán, Mai Nghinh Sương với Lam Thái Điệp hẳn đang đuổi theo sau, Âu Dương Thu phải tiếp tục sống, vậy thì chỉ có tiến tới, bất chấp tất cả tiến tới.

Câu “cõi đời không có con đường cùng” đã gieo vào lòng Âu Dương Thu một niềm hy vọng và khích lệ to lớn.

Chàng chạy đến mồ hôi đầm ướt y phục, hai chân nổi phồng, hơi thở hào hển.

Cuối cùng, Âu Dương Thu đã đạt đến mục đích, chạy đến nơi tận cùng sơn cốc.

Thế nhưng, khi chàng ngược lên nhìn lên trên và cúi nhìn xuống đất, bất giác sững sờ, suýt nữa bủn rủn ngã xuống.

Thì ra trước mắt chàng là con đường cùng, ba mặt vách núi cao chót vót, bên dưới là một đầm nước đen nghịt, không rõ sâu đến mức nao.

Âu Dương Thu tuyệt vọng ngửa mặt thở than:

- Trời đã tuyệt đường Âu Dương Thu này rồi!

Một niềm chua xót dâng lên ngập lòng, bất giác nước mắt tuôn trào.

- súc sanh! Người còn muốn đào tẩu nữa hả?

Âu Dương Thu gương mặt kinh hoàng, quay đầu lại nhìn, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương dẫn theo Lam Thái Điệp đã đuổi đến, theo sau còn có mười bốn mười lăm người không quen biết nữa!

Mai Nghinh Sương đưa tay chỉ Âu Dương Thu, quay sang một vị lão hòa thượng mà từ mắt thợ mặc áo cà sa đỏ nói:

- Hẳn chính là Âu Dương Thu, nghiệt tử của Âu Dương Hàn, đại sư có gì cứ hỏi, hỏi xong lão thân sẽ bắt sống hẳn mang về tổng đà phái Bình Giang để báo thù cho tiểu nữ và tiểu tể.

Lão hòa thượng áo đỏ tuyên một câu phật hiệu, thoáng nhường mày nhìn Âu Dương Thu hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh tôn hiện ở đâu, có thể dẫn lão nạp và các vị đây đi gặp ông ấy được không?

Âu Dương Thu nén nước mắt, ngẫm nghĩ chốc lát, không đáp mà lại hỏi:

- Các vị từ đâu đến, tìm gia phụ để làm gì?

Lão hòa thượng nghe vậy, thoáng biến sắc mặt, do dự chốc lát mới đáp:

- Lão nạp thiên hiệu Không Minh, chủ trì Giới Luật viện Thiếu Lâm tự, các vị thí chủ đi cùng đều là người trong chín đại môn phái, phụng mệnh chương môn đến đây tìm lệnh tôn và tiểu thí chủ để điều tra một vụ án ly kỳ.

Âu Dương Thu ngạc nhiên trở mặt hỏi:

- Vụ án mạng ly kỳ gì vậy?

- Chẳng lẽ tiểu thí chủ chưa biết chuyện cả nhà tiểu thí chủ bị giết ư?

Âu Dương Thu sừng sốt:

- Cả nhà vãn bối đã bị giết ư?

Không Minh đại sư gật đầu:

- Đúng vậy, cả nhà tiểu thí chủ đã bị thảm sát, trong những thì thể được vớt lên từ sông Lan Thương chỉ không có lệnh tôn và tiểu thí chủ, cho nên...

Âu Dương Thu xẵng giọng tiếp lời:

- Cho nên các vị định diệt cỏ tận gốc, truy tìm Âu Dương Thu này chứ gì?

Chàng phùng lửa giận, tiện tay cởi ngọn nhuyễn tiên gân giao bên lưng ra.

Thật ra Âu Dương Thu lúc bấy giờ tuy nhìn thấy vài gia nhân bị giết, nhưng không biết cả nhà đã thảm tử, giờ nghe Không Minh đại sư nói vậy, liền tức đầu óc choáng váng, thấy những người này cùng Mai Nghinh Sương đuổi theo đến, dĩ nhiên cũng chẳng có thiện ý, nên bất chấp tất cả, chuẩn bị liều mạng.

Không Minh đại sư thấy vậy, môi mấp máy, chưa kịp lên tiếng, ảo Diện Thiên Phật đã giận dữ quát:

- Đại sư không cần lý luận với hấn nữa, để lão thân bắt lấy hấn rồi hẵng hỏi!

Đoạn quái trọng đầu rồng trong tay vung lên, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu Giao Long Tam Điểm, uy thế như vũ bão giáng xuống đỉnh đầu Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu cả nhà bị giết, phụ thân thảm tử, lại còn bị Mai Nghinh Sương vu khống là hung thủ giết người, quyết không buông tha chàng, đã đến mức này, chỉ còn có cách là thí mạng thôi.

Chàng giận dữ gầm lên:

- Mai lão bà, chớ hiếp người quá đáng!

Đồng thời đã thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, thoát khỏi thế quái của đôi phương, nhuyễn tiên vung ra thẳng đuột, vút vút vút! Liên tiếp phản kích ba chiêu.

Mai Nghinh Sương chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại khó đối phó như vậy, vội vàng lách tránh, đoạn liền tung ra sát thủ.

Âu Dương Thu tuy căn cơ võ công vững chắc, theo phụ thân học được vài pho tiên pháp, nhưng so với ảo Diện Thiên Phật thì vẫn kém xa một trời một vực.

Hai người giao thủ mới mười mấy chiêu, ngọn nhuyễn tiên của Âu Dương Thu đã bị quả trượng của Mai Nghinh Sương đánh văng, chỉ nghe tùm một tiếng, đã rơi xuống đầm nước đen phía sau chàng.

Âu Dương Thu binh khí bị mất, đành với hai tay không cố sức kháng cự, nếu ảo Diện Thiên Phật mà không định tâm bắt sống chàng, e sớm đã táng mạng dưới quả trượng rồi.

Trong lúc này, Âu Dương Thu bị bức bách thoái lui liên hồi, đã đến bên bờ đầm, ngay lúc cấp ấy, quả trượng của Mai Nghinh Sương lại như bài sơn đảo hải quét đến, bỗng cảm thấy tay phải tê dại, huyết Khúc Trì đã bị điểm trúng, đồng thời vai phải cũng bị quả trượng bổ trúng, cả hai cánh tay đều mất tác dụng, đau thấu tim gan, khiến chàng run rẩy chực ngã.

Ngay khi ấy bóng người nhấp nhoáng, một thanh trường kiếm nhắm ngay giữa ngực Âu Dương Thu đâm đến.

Âu Dương Thu kinh hãi nhắm mắt lại, buột miệng nói:

- Tiểu Điệp, gia phụ...

Cùng lúc ấy, Không Minh đại sư quát to:

- Nữ thí chủ, đừng giết y!

ảo Diện Thiên Phật đứng gằn hơn, vội vung quả trượng điểm vào trường kiếm của Lam Thái Điệp.

Nhưng tất cả đều đã muộn, chỉ nghe Âu Dương Thu rú lên một tiếng thảm thiết, người bật ngã ra sau. Keng một tiếng, trường kiếm của Lam Thái Điệp đã rơi xuống đất, mũi kiếm nhuộm máu.

Lam Thái Điệp nhào vào lòng ảo Diện Thiên Phật khóc sụt sùi, chẳng rõ vì tiểu cô nương này khóc vì vui sướng bởi đã báo được thân thù, hay là vì giết chết một người bạn mai trúc, trong lòng bất nhẫn?

Khi mọi người đến bên bờ đầm, chỉ còn thấy những gợn sóng tràn lan rộng ra, chốc lát sau bình lặng như trước.

Không Minh đại sư niệm một câu phật hiệu, quay sang ảo Diện Thiên Phật nói:

- Mai lão thí chủ đối phó với một thiếu niên thế này không thấy quá đáng ư?

ảo Diện Thiên Phật lừ mắt:

- Hai mạng nữ nhi và nữ tể của lão thân, mười Âu Dương Thu cũng không đủ đền bù.

Đoạn cùng Lam Thái Điệp vẫn còn rung rức khóc quay ra trước.

Không Minh đại sư khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- ĐỨC Phật từ bi, nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền... Đáng hận là lão nạp đã ngăn cản quá muộn màng.

Lão hòa thượng nói không sai, chẳng những ngăn cản quá muộn mà họ còn đến sớm một bước, nếu người của chín đại môn phái mà không xuất hiện cùng lúc với hai bà cháu ảo Diện Thiên Phật khiến Âu Dương Thu trước khi thọ nạn đã khắc sâu vào lòng mỗi hận thù đối với chín đại môn phái, thì đâu gây nên một hào kiếp võ lâm trong tương lai.

Thì ra những người của chín đại môn phái do Không Minh đại sư cầm đầu này không phải đã phụng mệnh chưởng môn nhân đến đây, mà là họ đang đi lại trên giang hồ, nghe đồn về vụ thảm án đã xảy ra tại Thất Lạc cốc, bèn rủ nhau đến xem xét nào ngờ lại ngẫu nhiên gặp ảo Diện Thiên Phật đang đuổi theo Âu Dương Thu, để rồi khơi dậy một trận gió tanh mưa máu kinh hoàng.

Không Minh đại sư thấy việc đã trót lỡ, ảo Diện Thiên Phật đã dẫn theo ngoại tôn nữ bỏ đi, sau khi buông ra những lời cảm thán với người của các đại môn phái, vừa cũng định rời khỏi, bỗng nghe Liễu Tâm hòa thượng, sư đệ của trưởng lão đương gia Tiết Trúc tự ở Vân Nam là Liễu Minh đại sư, chậm rãi nói:

- Không Minh sư huynh có biết hạp cốc này khởi nguồn từ đâu không?

Thì ra trưởng lão đương gia đời trước của Tiết Trúc tự xuất thân từ phái Thiếu Lâm, bói phận Liễu Tâm ngang hàng với Không Minh, nên mới xưng hô như vậy.

Không Minh đại sư đưa mắt nhìn quanh hạp cốc, đoạn đáp:

- Ngu huynh tuy lần đầu tiên thâm nhập Đại Tuyết Sơn, nhưng được biết ngọn núi này có hai tuyết cốc, một là Thất Lạc cốc mới nổi danh gần đây, còn một nghe đâu là Nhạn Lạc giản. Nhạn Lạc giản này sớm đã có tiếng... chả lẽ chúng ta đang ở trong Nhạn Lạc giản ư?

Liễu Tâm hòa thượng là người giàu tâm cơ và biết nhiều hiểu rộng, vừa nghe Không Minh đại sư nói ra tên cốc này, vờ làm ra vẻ thần bí cười nói:

- Sư huynh biết nhiều hiểu rộng, quả không hổ là một trong bốn đại chủ trì Thiếu Lâm tự, chúng ta hiện đứng là ở trong Nhạn Lạc giản...

Lão ta ngưng chốc lát, quay nhìn đầm nước đen ngịt, nói tiếp:

- Thế nhưng... hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này không phải như vậy, nó vốn là một khe núi sâu, nước chảy cuộn cuộn, nay đã hoàn toàn đổi khác, chẳng hay sư huynh có biết nguyên nhân vì sao không?

Không Minh đại sư đã cổ lai hi, là một cao tăng có hạng đương thời, sao không biết nguyên nhân biến hóa của Nhạn Lạc giản, có điều là ông rất có tu dưỡng, không muốn khoe khoang đồng thời cũng biết Liễu Tâm cố ý muốn phô trương kiến thức trước các cao thủ các đại môn phái, nên bèn nói:

- sư đệ vân du thiên hạ nhiều năm, hẳn biết rất rõ về danh sơn khắp nơi, có thể nói nguyên nhân sự biến hóa của Nhạn Lạc giản để mọi người thêm phần nào hiểu biết chăng?

Một đạo sĩ áo bào xanh mặt tím, mày rậm mắt to cười ha hả xen lời:

- Liễu Tâm đạo huynh nếu biết sự tích về Nhạn Lạc giản, xin hãy nói cho mọi người nghe ngay, chúng ta còn phải đến Thất Lạc cốc nữa!

Liễu Tâm thấy người này chính là đại đệ tử của chương môn hiện nhiệm phái Võ Đang, đạo hiệu Huyền Thiên, ngoại hiệu Du Long Nhất Kiêm Vu Thương Lãng, danh chấn giang hồ, lại càng thêm đặc ý, ngửa mặt buông tiếng cười dài.

Phải biết Tiết Trúc tự tuy là bàng chi của phái Thiếu Lâm, nhưng những năm gần đây quật khởi võ lâm, thế lực hùng mạnh, nghiêm nhiên độc lập môn phái, lãnh đạo hai giới hắc bạch các tỉnh Hồ Nam, Quảng Tây và Vân Nam, cơ hồ sánh ngang với Thiếu Lâm tự.

Liễu Tâm hòa thượng chính là muốn khoe khoang sở trường trước các cao thủ chín đại môn phái, để mọi người lác mắt đối với Tiết Trúc tự, giờ thấy hai nhân vật có địa vị cao trong phái Thiếu Lâm và Võ Đang phải thỉnh giáo y về sự tích của Nhạn Lạc giản, lẽ dĩ nhiên là y hết sức khoái trá.

Cười xong, y nghiêm mặt chậm rãi nói:

- Hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này quả là danh phù kỳ thực, chẳng những người thú không dám đến gần, chim muông khó bay qua, mà còn ngày đêm nước chảy cuồn cuộn, khiến lòng sông thượng du Lan Thương giang không chứa nổi thường gây lũ lụt, làm hại dân cư trong vùng không kể xiết.

Về sau có người thăm dò đến đây, mới phát hiện ra nguồn nước chảy xiết này là một vách đá cheo leo, chẳng rõ nước từ đâu mà có?

Thế là, sau khi họp bàn đã khẳng định là dưới vách núi này hẳn có thần rồng cư trú, bèn kéo nhau đến đây thấp hương cúng tế, cầu xin thần rồng đừng dâng nước gây lụt, nhưng nhiều lần vẫn không có hiệu quả.

Nhưng có một lần đã phát sinh kỳ tích, đang lúc dân chúng thấp hương cúng vái, có hai huynh muội tuổi khoảng mười bốn mười lăm đứng ngoài ba bốn chục trượng đột nhiên mất tích, mọi người đang lúc kinh hoàng, bỗng nghe dưới khe suối vang động, nước tung lên cao, một chiếc đuôi đầy vẩy xanh như giao long thò lên khỏi mặt nước nguẩy mấy cái rồi lặn xuống mất, liền sau đó, nước trong khe nhanh chóng hạ xuống, qua đó mọi người càng tin là có rồng thần cư trú tại đây, và hai huynh muội mất tích là bị rồng thần ăn mất.

Kể từ đó Nhạn Lạc giản quả thật đã bình lặng một năm, nhưng một hôm nước bỗng lại dâng cao gây lũ lụt, dân chúng bèn tính ngày, vừa tròn một năm ngày hai huynh muội kia bị rồng thần ăn mất, liền cùng nhau bàn tính, góp tiền mua lấy một đôi đồng nam đồng nữ, ném xuống khe suối để tế rồng thần, kể cũng lạ, nước lại hạ xuống, từ đó trở thành tục lệ, hàng năm vào ngày mùng năm tháng năm đều có hai đứa bé vô tội táng thân tại đây.

Trong một lần tế thần hồi hai năm trước, khi dân chúng thấp hương xong, vừa định ném đôi hài đồng xuống khe suối, bỗng có một lão nhân không rõ danh tánh, từ trên núi phóng xuống, quát to:

- Đừng ném chúng xuống, để lão già này chết thay họ được rồi!

Lão nhân ấy nói xong, mọi người chưa kịp nhìn rõ mặt mũi, ông đã tung mình xuống khe suối, liền tức sóng nổi cuộn cuộn, dưới suối vang động như sấm rền, khiến mọi người thấy đều hồn phi phách tán.

Khoảng nửa ngày sau, nước suối dần bình lặng và nhanh chóng hạ xuống, sau cùng đã cạn khô, chỉ còn lại đầm sâu này, lão nhân ấy cũng chẳng rõ sống chết ra sao, nhưng kể từ đó Nhạn Lạc giản đã trở nên như ngày nay...

Liễu Tâm hòa thượng dương dương tự đắc nói đến nó, đưa mắt nhìn đầm nước đen, nói tiếp:

- Đầm này mực nước quanh năm không thay đổi, đen ngịt chẳng rõ bao sâu, chẳng phải chuyện quái lạ ư?

Không Minh đại sư bỗng nói:

- Quái lạ hơn hết là con quái vật gây ra nạn lụt khi xưa chưa chết.

Các cao thủ võ lâm hiện diện kể cả Liễu Tâm hòa thượng nghe vậy thấy đều hết sức kinh ngạc, giờ mới hiểu ra Không Minh đại sư chẳng phải không biết, mà thật ra không muốn khoe khoang đó thôi.

Liễu Tâm mặt nóng bừng, ngượng ngùng không nói nữa.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nhìn Không Minh đại sư nôn nóng hỏi:

- Xin hỏi đại sư, quái vật chưa chết đó là gì vậy?

- Đó là một con giao long ngàn năm đã thành tinh...

Bỗng một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Không Minh đại sư, tiếp theo là một làn nước tung lên như mưa, xối xả trúng vào quần hào.

Mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn xuống đầm, chỉ thấy một cột nước to cỡ sáu bảy trượng từ giữa đầm tung lên, cao gần đến đỉnh núi.

Không Minh đại sư biến sắc mặt, vội lớn tiếng nói:

- Nguy rồi, có lẽ là súc sanh đó lại tác quái, chúng ta chạy ra ngoài mau, không thì bị dìm chết mất.

Vừa dứt lời, hai tay áo vung mạnh, lướt đi như một cánh chim to, ra xa hơn năm sáu trượng.

Quần hào cả kinh thất sắc, hết sức thi triển khinh công theo sau phóng đi ra ngoài hạp cốc.

Liễu Tâm hòa thượng tự cao tự đại lúc này hồn phi phách tán, chạy nhanh hơn ai hết.

Nhóm cao thủ này khinh công đều vào hạng bậc nhất, chỉ chốc lát đã phóng đi đến chỗ khe núi hẹp, đáy cốc dần rộng ra, với khinh công của quần hào, nếu nước mà trào đến, tung mình lên hai đỉnh núi cũng chẳng khó.

Không Minh đại sư bỗng đứng lại, chờ quần hào đến gần, ông đưa tay lên khoát, rồi phi thân lên núi.

Trong quần hào thì có người khinh công kém hơn thì nhờ vào những chỗ đá lồi hay dây leo trên vách núi đặt chân phi thân lên.

Khi mọi người lên hết đến đỉnh núi, quay lại nhìn xuống. Lạ thay, không hề có nước tràn lên.

Liễu Tâm hòa thượng tưởng là Không Minh đại sư đã phán đoán sai lầm, vừa định thừa cơ làm nhục ông trước quần hào, Không Minh đại sư đã cất tiếng nói:

- Nước đầm không dâng tràn, hẳn là con giao long ngàn năm đó nổi lên rồi lại lặn xuống, nếu quả như vậy thì con trai của Âu Dương Hàn được cứu rồi.

Liễu Tâm cười ha hả tiếp lời:

- Bản tăng thì không nghĩ vậy, nếu trong đầm thật sự có giao long như sư huynh đã nói, vừa rồi nước đầm tung cao, chứng tỏ đó là giao long nổi oai, vậy thì chắc chắn Âu Dương Thu đã táng thân trong bụng giao long rồi.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng tiếp lời:

- Bản đạo cũng nhận thấy là Liễu Tâm đạo huynh đã nói đúng!

Không Minh đại sư không màng đến lời nói của hai người, chỉ thở dài thậm thọt nói:

- Trước khi rơi xuống đầm, Âu Dương Thu đã khắc sâu trong lòng niềm căm hận đối với các đại môn phái chúng ta, nếu đúng những lời bất hạnh của lão nạp, năm năm sau, các vị hiện diện hôm nay kể cả lão nạp e rằng sẽ không một ai thoát nạn, có lẽ đó là ý trời...

Những lời thâm thúy khó hiểu ấy lại khiến Liễu Tâm hòa thượng buông tiếng cười vang, quần hào cũng nhận thấy lão hòa thượng này nói nhiều chuyện quá viển vông.

Sau một hồi yên lặng, Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng bỗng nói:

- Những điều phải trái ấy chúng ta cũng chẳng cần bàn sâu trong lúc này, bây giờ đây không còn việc gì nữa, chúng ta hãy đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc thì hơn.

- Các vị không nên đến đó để chết uổng mạng!

Tiếng nói ấy vọng vào tai mọi người rất rõ, nhưng không biết từ đâu phát ra.

Không Minh đại sư biến sắc, tung mình tới trước hơn trượng, cúi người nhặt lấy một thanh kiếm nhỏ ánh vàng sáng chói, dài hơn ba tấc, trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Quần hào thấy vật biểu trưng kỳ dị ấy, thấy đều kinh tâm động phách.

Không Minh đại sư tay cầm thanh kiếm vàng ấy ngắm nhìn một hồi, đoạn nghiêm mặt nói:

- Lão nạp tuổi đã cổ lai hi, xuất sư hành đạo, bôn tẩu giang hồ đã không dưới năm mươi năm, bình sanh đã gặp biết bao cao nhân dị sĩ, nhưng chưa từng thấy người nào có khinh công thế này, tiếng nói rõ ràng phát ra gần đây, và lại ném ta thanh kiếm này, vậy mà chúng ta không hề nhìn thấy, võ công người này thật đã đến mức xuất thần nhập hóa, cao thâm khôn lường...

Đoạn giờ thanh kiếm vàng trong tay lên quơ một cái, nói tiếp:

- Theo lời Mai Nghinh Sương thí chủ, hung thủ sát hại Lam Tâm Long phu phụ, chưởng môn nhân phái Bình Giang cũng là để lại vật biểu trưng này, nhưng chốn võ lâm chưa từng có kẻ dùng vật biểu trưng này giết người.

Liễu Tâm hòa thượng không đồng ý nói:

- Sao lại chưa từng có? Bần tăng tuy chưa từng đặt chân đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc, nhưng biết trên vách chắn cửa cổng Hàn Mai bảo có khảm một thanh Hàn Mai kiếm màu vàng, Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn đã dùng vật ấy phô bày trước mắt mọi người, hiển nhiên là có ý định dùng Hàn Mai kiếm làm lệnh...

- Đạo huynh nói vậy, chắc chắn là âu Dương Hàn chưa chết, chính y đã bí mật hạ sát Lam Tâm Long phu phụ, và cũng chính y vừa rồi đã lên tiếng cảnh cáo và ban Hàn Mai Kiếm Lệnh cho chúng ta.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nói xong, đưa mắt nhìn Không Minh đại sư, ra ý muốn hỏi ý kiến ông.

Nhưng Không Minh đại sư lắc đầu, quả quyết nói:

- Nếu bảo hung thủ đã sát hại phu phụ chưởng môn nhân phái Bình Giang với người vừa lên tiếng cảnh cáo chúng ta là một, lão nạp đồng ý, nhưng bảo đó là âu Dương Hàn thì lão nạp không dám tán đồng Bởi thứ nhất, âu Dương Hàn đã tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, với cá tính và nhân cách của ông ấy, hẳn không bao giờ nuốt lời, lại gây sóng gió sau khi lui ẩn. Thứ nhì, ông ấy với Lam Tâm Long phu phụ giao tình rất mật thiết, chẳng khác huynh đệ, lại càng không có lý do sát hại họ. Ngược lại, lão nạp dám quả quyết là âu Dương Hàn đã chết, và cũng là đã chết dưới tay chủ nhân của Hàn Mai Kiếm Lệnh này.

- Đại sư nói vậy lại càng khó hiểu hơn, nếu âu Dương Hàn đã chết thật, tại sao không có thi thể của ông ta trên sông Lan Thương? Và gì lẽ gì Âu Dương Thu lại không chịu nói thật với chúng ta?

Quần hào quay nhìn người vừa lên tiếng, thì ra là Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Nhất Chỉ, đệ tử phái Cung Lai, giới giang hồ ai thấy cũng sợ.

Người này bẩm sinh tay trái không có ngón cái, mặt trắng, mắt to, mũi cao, vóc dáng mảnh khảnh, tuổi đã bốn mươi, nhìn bề ngoài nho nhã như một thư sinh, nhưng lòng dạ hết sức thâm hiểm độc ác, là một nhân vật đứng giữa hai giới hắc bạch.

Phái Cung Lai chỉ mới nổi lên trên giang hồ gần đây, thế lực chẳng kém gì hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, hầu hết đều nhờ vào sự tham mưu của Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Nhất Chỉ, nên địa vị trong phái của y rất cao, nắm nhiều quyền lực.

Lúc này, trong số mười lăm người hiện diện, phái Cung Lai ngoài Tô Nhất Chỉ còn có hai cao thủ khác, nhiều người thế mạnh, tiếng nói cũng dễ gây người chú ý. Hơn nữa, lời nói của Tô Nhất Chỉ lại hợp tình hợp lý, nên khi y đưa ra ý kiến trái ngược với Không Minh đại sư, liền được các cao thủ phái Thiên Sơn, Điểm Thương và Hoa Sơn tán đồng, đều cho là lời nói của y hữu lý, phản bác nhận xét của Không Minh đại sư.

Không Minh đại sư thấy mọi người không nghe lời mình, và nhất thời cũng không đưa ra được chứng cứ cụ thể xác định là âu Dương Hàn đã chết, đành lắc đầu thở dài, ngậm miệng không nói gì nữa.

Thế là, về vụ thảm án tại Hàn Mai bảo, quần hào đã có kết luận như sau:

Cả nhà Nhất Tiển Thần Tiên đã bị kẻ địch chẳng rõ là ai sát hại, âu Dương Hàn sau khi đào thoát đã quyết tâm báo thù, có lẽ do hiểu lầm, đã sinh lòng hoài nghi Lam Tâm Long phu phụ, nên hạ sát hai người ấy trước. Sau đó, phạm là nhân vật võ lâm bị âu Dương Hàn hoài nghi, với võ công trác tuyệt đã được dị nhân truyền thụ của âu Dương Hàn, e đều sẽ lần lượt chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh.

Quần hào đã có được kết luận như vậy, bèn chẳng màng đến lời cảnh cáo của Hàn Mai Kiếm Lệnh, quyết định trước tiên kéo đến Thất Lạc cốc xem xét tình hình thực địa, rồi sau đó người nào trở về phái này, báo cáo lại với chưởng môn nhân những gì đã chứng kiến.

Không Minh đại sư tuy không đồng ý với kết luận ấy, nhưng lúc này tranh cãi cũng vô ích, chỉ bằng cùng đi với mọi người đến Thất Lạc cốc xem thử rồi hẵng liệu, nên ông lặng thinh không nói gì.

Phải biết lúc Nhất Tiển Thần Tiên âu Dương Hàn hành hiệp giang hồ, thanh danh lừng lẫy, rất được đồng đạo võ lâm kính ngưỡng và ít nhiều cũng có giao tình với các chính đại môn phái, nên không, vụ thảm án tại Hàn Mai bảo cũng đâu khiến nhiều hào kiệt võ lâm quan tâm thế này.

Thế là, mười lăm cao thủ võ lâm dưới sự lãnh đạo của Liễu Tâm hòa thượng Tiết Trúc tự rời khỏi Nhạn Lạc giản, mỗi người thi triển khinh công phóng đi về phía Thất Lạc cốc.

Nhạn Lạc giản tuy cách Thất Lạc cốc đến mấy ngọn núi, nhưng Liễu Tâm hòa thượng quen thuộc đường lối và quần hào lại khinh công trác tuyệt, chỉ sau bữa ăn đã đến gần cửa cốc.

Do bởi mấy hôm trước có mưa to, nước trong cốc tuy hạ thấp, nhưng vẫn chảy rất mạnh.

Lúc này, vầng thái dương đã ngã sang tây, trời đã sắp hoàng hôn.

Mười lăm cao thủ võ lâm dừng lại cách cửa cốc khoảng năm sáu trượng, cùng chú mắt nhìn, chỉ thấy đường sơn cốc khúc khuỷu, hai bên núi cao chót vót, cực kỳ hiểm trở và thế núi nơi cửa cốc có hình dạng như gọng kìm, tuy rộng bảy tám trượng, nhưng hai bên vách núi cao đến mười mấy trượng nước từ dưới vách tuôn ra, phát ra tiếng ầm ầm như sấm rền.

Liễu Tâm hòa thượng xem xong, quay sang quần hào nói:

- Thất Lạc cốc chỉ có duy nhất cửa vào này, muốn đến Hàn Mai bảo bắt buộc phải đi qua đây, có lẽ còn phải đi mười mấy dặm đường nữa.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lăng đưa mắt nhìn hiểm cốc, lắc đầu nói:

- Thất Lạc cốc hiểm trở thế này, nếu như trên vách đá có bố trí cơ quan mai phục thì chúng ta thật khó mà vượt qua được. Chẳng hay các vị người nào đã từng vào cốc này, xin hãy đi trước dẫn đường, được chăng?

Quần hào nghe vậy cùng đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám đứng ra nhận lãnh vai trò tiên phong.

Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Nhất Chỉ đưa tay chỉ Liễu Tâm hòa thượng, cười giòn nói:

- Liễu Tâm đại sư rất rành về địa thế vùng Vân Quý, xin đại sư dẫn đường vào cốc là ổn hơn cả!

Lời nói tuy có phần tăng bốc, nhưng thật ra lại có ý khảo nghiệm lòng can đảm của Liễu Tâm, bởi y biết việc xuất lĩnh quần hào tiến vào Thất Lạc cốc không phải là một nhiệm vụ đơn giản, chẳng kể từng có người võ công cao thâm khôn lường ở trong tối cảnh cáo họ, nội địa thế hiểm trở của sơn cốc này, nếu không có người can đảm hướng dẫn, thật khó mà đến được Hàn Mai bảo.

Liễu Tâm hòa thượng tuy có chút tiếng tăm ở vùng Vân Quý, và cũng biết rõ hình thế núi non khắp nơi, nhưng chưa từng bước chân vào sơn cốc này, nên khi Du Long Nhất Kiếm đề nghị người dẫn đường, y cũng không dám đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ.

Lúc này, y bị Tô Nhất Chỉ nói vậy, mặc dù biết dụng ý của Tô Nhất Chỉ, song vì muốn giữ uy danh của mình và Tiết Trúc tự, tuy trong lòng rất không muốn, nhưng cũng chẳng tiện thoái thác, tỏ ra mình nhút nhát bất tài, đành cười khẩy nói:

- Được Tô thí chủ xem trọng như vậy, bản tăng dù tan xương nát thịt cũng phải xuất lĩnh các vị tiến vào Thất Lạc cốc thăm dò hư thực, xin các vị hãy đi theo bản tăng.

Đoạn hai tay vung nhẹ, dẫn trước phi thân lên vách núi hình gọng kìm bên phải.

Đỉnh núi ấy cách tầng đá to chỗ quần hào đang đứng cao ít ra cũng mười bốn mười lăm thước, chỉ thấy Liễu Tâm hòa thượng một cách chim xám to bay vút lên, chỉ hai lần đề khí đã nhẹ nhàng lên đến đỉnh núi.

Lăng không đề khí mà không cần điểm tựa như vậy thật là trác tuyệt, khiến quần hào bên dưới không khỏi thán phục, nhận thấy việc Tiết Trúc tự xưng hùng Nam Cương trong những năm gần đây chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên.

Ngay khi quần hào đang đề khí chuẩn bị tung mình lên, bỗng nghe một tiếng hự đau đớn từ trên đỉnh núi vọng xuống, quần hào giật mình cả kinh, bất giác cùng chững người đứng lại.

Mọi người ngược nhìn lên, chỉ thấy bóng xám của Liễu Tâm hòa thượng nhu bị mất trọng tâm, từ trên đỉnh núi rơi xuống, hiển nhiên Liễu Tâm hòa thượng đã bị phục kích trên đỉnh núi.

Không Minh đại sư thấy vậy, vội tung mình lên, hai tay đón lấy Liễu Tâm trên không, nhẹ nhàng hạ trở xuống trên tảng đá to.

Vị cao tăng Thiếu Lâm này tuy trong lòng bất mãn Liễu Tâm, nhưng dẫu sao cũng là đệ tử Phật môn, cùng chung cội nguồn, dĩ nhiên chẳng thể trơ mắt nhìn Liễu Tâm lâm nguy.

Nào ngờ ngay khi Không Minh đại sư đón lấy Liễu Tâm trở xuống tảng đá to, trên đỉnh núi bỗng vang lên một tiếng cười sắc lạnh, rồi có năm bóng người lần lượt phóng xuống.

Tiếng bịch bịch vang lên liên hồi, năm người đều rơi lên trên tảng đá to, đầu nứt sọ vỡ, máu thịt nhầy nhụa, mùi hôi thối nực nồng, thì ra là năm thi thể đã chết từ lâu.

Trên đỉnh núi lại vọng xuống một tiếng sắc lạnh nói:

- Kẻ nào không nghe lời cảnh cáo, vọng động tiên vào cốc, hãy lấy đó làm gương.

Dứt lời, trên đỉnh núi lại hoàn toàn tĩnh lặng, quần hào cả kinh thất sắc, Cùng đưa mắt nhìn Liễu Tâm hòa thượng đang nằm trên tay Không Minh đại sư, chỉ thấy vị hòa thượng Tiết Trúc tự ấy hai mắt nhắm nghiền, hơi thở gấp rút, khóe miệng rỉ máu tươi, hiển nhiên đã thọ nội thương trầm trọng.

Người võ công cao như Liễu Tâm mà lại bị người một chiêu đả thương thế này, quần hào hiện diện thấy đều kinh tâm động phách, tự lượng sức mình, người nào còn dám đứng ra nữa?

Không Minh đại sư đặt Liễu Tâm nằm xuống trên tảng đá, từ trong lòng móc ra một lọ ngọc, trút ra viên dược hoàn, cho Liễu Tâm uống xong, lại đỡ y ngồi dậy, hai tay đặt lên bồi tâm, với mấy mươi năm nội lực chân nguyên truyền vào thân thể Liễu Tâm.

Quần hào thấy Không Minh đại sư dùng chân nguyên bản thân điều trị nội thương cho Liễu Tâm, hết sức kính phục vị cao tăng này, thấy đều ngưng thần giới bị, lưu tâm xung quanh bảo vệ cho ông.

sau khoảng thời gian một tuần trà, chỉ thấy Không Minh đại sư trán đầm mồ hôi, từ từ thu tay về, khẽ nói:

- Sư đệ, thương thế của sư đệ đã không còn nguy hiểm nữa, hãy tự vận công điều tức một hồi là sẽ bình phục.

Liễu Tâm tuy vẫn còn nhắm mắt không trả lời, nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, quần hào biết là lời của Không Minh đại sư không ngoa.

Không Minh đại sư ngồi xếp bằng dưỡng thần một hồi, từ từ mở mắt ra, đứng phắt dậy, với ánh mắt đầy cảm kích quét nhìn quần hào nói:

- Lão nạp xin đa tạ các vị đã hộ vệ cho!

Đoạn hai tay chấp trước ngực, thi lễ một vòng, lại nói tiếp:

- Các vị có nhận ra năm thi thể này là ai không?

Quần hào vừa nghe lão hòa thượng nhắc nhở, liền vội đáp lễ, rồi Cùng đi đến bên năm tử thi máu thịt nhầy nhụa, chú mắt nhìn kỹ, và có người lật tử thi lại, xem xét một hồi, nhận thấy năm người này đã chết ít nhất một ngày trở lên, nhưng không tìm ra được vết thương trí mạng, điều duy giống nhau trên ngực áo năm tử thi đều có cài một Hàn Mai Kiếm Lệnh. Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Nhất Chỉ sừng sốt kêu lên:

- Ô! Đây chẳng phải Nghiêm Phụng Cương, trưởng tử Nghiêm gia ở Ngô Châu là gì?

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng vừa nhìn kỹ một tử thi vừa nói:

- Nhìn y phục vóc dáng, người này có lẽ là Toàn Phong Thủ Triều Tiểu Thanh, thứ đồ của Động Đình Hồ Tam Phong!

Tiếp theo, ba tử thi khác cũng được nhận ra, một là Liêu Khải Hàng, đệ tử phái Bình Giang, một là Hành Dương Nhất Hạc Lâm vạn Thương, một là Càn Khôn Chương Mạc Bất Sầu uy trấn Giang Nam.

Năm người này tuy không phải đệ tử của chín đại môn phái, nhưng cũng đều là cao thủ lừng danh, trong số Càn Khôn Chương Mạc Bất Sầu võ công cao hơn hết và uy danh cũng lừng lẫy hơn hết, y chính là trang chủ Liễu Lâm Trang ở Tô Châu, vậy mà cũng bị táng mạng tại đây Sau khi quần hào nhận ra thân phận của năm tử thi, Liễu Tâm cũng đã vận công điều tức xong, từ từ đứng lên, hướng về Không Minh đại sư mặt đang đầy vẻ bi thương nói:

- Đại ân cứu mạng của sư huynh, đệ vĩnh viễn khắc ghi vào lòng, trước hết xin nhận đệ một lay.

Đoạn chấp tay xá dài đến đất, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Không Minh đại sư chấp tay đáp lễ:

- Hai ta đều là người trong Phật môn, với từ bi làm gốc, hà tất đa lễ như vậy Đoạn quay sang quần hào đang thờ thần nói:

- Theo lão nạp nhận thấy, chuyến đi Thất Lạc cốc của chúng ta nên dừng lại tại đây, nhưng đó chẳng phải là lão nạp khiếp sợ, mà thật sự - Hứ! Vậy mới là hành động thông minh!

Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống.

Trong lúc quần hào kinh hoàng, Du Long Nhất Kiếm trầm giọng quát:

- Trên kia là ai? Hà tất thậm thà thậm thụt, sao không hiện thân ra gặp?

- Hắc hắc hắc...

Tiếng cười tuy thấp trầm nhưng chấn động lòng người, hồi âm vang vọng khắp sơn cốc.

Tiếng cười hồi lâu mới ngưng, tiếng nói sắc lạnh lại vang lên:

- Thôi được, để cho các vị xem bốn nhân là ai!

Bỗng dưới ánh chiều tà từ trên đỉnh núi soi xuống, một bóng người dài thượt bay lên, kèm theo là tiếng động như sấm rền, những tảng đá to bị chấn động lăn rơi xuống giòng nước chảy xiết nơi cửa cốc, vang lên tiếng âm âm rền rĩ.

Quần hào chú mắt nhìn lên đỉnh núi, chỉ thấy một bóng người khôi vĩ, áo xanh phát phới, hết như cơn gió lốc vọt lên cao hơn ba trượng, rồi hạ nhanh xuống biến mất.

Quần hào tinh mắt, trong lúc người áo xanh vọt lên hạ xuống nhanh như chớp, đã nhìn thấy trước và sau người ấy đều có một thanh trường kiếm màu vàng và khắc một đóa hàn mai. Đồng thời trong tay áo còn kéo một vật dài, rõ ràng là ngọn nhuyễn tiên.

có người thẳng thốt nói:

- Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn!

áo xanh, trường tiên, thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, cộng thêm Hàn Mai Kiếm Lệnh, biểu hiệu đặc biệt của Hàn Mai bảo, người đó không phải là Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn thì còn là ai nữa?

Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống:

- Hắc hắc! Các vị hài lòng rồi chứ?

Du Long Nhất Kiếm lại trầm giọng quát hỏi:

- Âu Dương Hàn! Vì sao các hạ lại sát hại nhiều đồng đạo võ lâm như vậy?

ám một tiếng vang rền, một phiến đá to cỡ bánh xe từ trên bay xuống, rơi ngay chỗ quần hào đang đứng, trả lời cho câu hỏi của Du Long Nhất Kiếm.

Quần hào cả kinh thất sắc, vội tung mình lui ra sau tránh.

Không Minh đại sư trong lúc vội vàng vẫn không quên Liễu Tâm thọ thương vừa mới hồi tỉnh, cấp lấy cánh tay phải y, nhanh như chớp lướt ra xa hơn bảy trượng.

Dưới tình thế này, quần hào đành phải từ bỏ ý định tiến vào Thất Lạc cốc. Sau khi thảo luận, vội vã rời khỏi Đại Tuyết Sơn, ai nấy trở về bốn phái, bẩm cáo mọi sự với chưởng môn nhân.

Nhưng khi nhóm quần hào ấy vừa mới rời khỏi, các đại môn phái vì điều tra sự thật về việc đệ tử táng mạng tại Hàn Mai bảo, đã lần lượt phái ra một toán đệ tử khác, cùng kéo đến Đại Tuyết Sơn.

Hai toán cao thủ một đến một đi, vì không cùng đường nên họ đã không gặp nhau, để khiến những cao thủ của các đại môn phái đến sau chẳng những không hoàn thành sứ mạng mà còn thấy đều táng mạng tại Thất Lạc cốc, không một người sống sót.

Thế là, tin Nhất Tiển Thần Tiên âu Dương Hàn chưa chết liền tức truyền khắp giang hồ, hành vi thần bí và tàn ác của ông đã khiến giới võ lâm kinh khiếp, trở thành một sát tinh mà mọi người đều muốn trừ diệt.

Trong thời gian ấy, Không Minh đại sư phái Thiếu Lâm tuy có nhận định khác, nhưng không có chứng cứ cụ thể để biện bác, cũng đành phải giữ im lặng.

Từ đó, Thất Lạc cốc đã trở thành Tử Vong cốc, một nơi thần bí và ghê rợn, khiến mọi người nghe danh táng đờm, không dám bén mảng đến.

ai có thể ngờ là một vị đại hiệp giang hồ danh tiếng lừng lẫy lại đột nhiên trở thành một ma vương sát nhân tàn bạo, sau khi nhà gặp thảm biến đã gây nên gió tanh mưa máu khủng khiếp trên giang hồ?

Nhưng con trai duy nhất của âu Dương Hàn là Âu Dương Thu sau khi nhận lãnh hai quả của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, hai cánh tay không cất lên nổi, bị bức bách đến bờ đẫm, và Lam Thái Điệp bất thần một kiếm đâm đến.

Âu Dương Thu lúc ấy còn có thể thi thân pháp bảo mạng gia truyền Hồi Phong Tam Toàn tránh khỏi, nhưng chàng chợt nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ, cho là phụ thân tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu trời quả có mắt thì chàng sẽ không bị đâm chết, còn như phụ thân quả đã sát hại song thân Lam Thái Điệp thì chàng chết dưới kiếm Lam Thái Điệp cũng là lẽ trời báo ứng số mệnh phải như vậy, chết có gì đáng oán hận?

Nhưng con người dầu sao cũng tham sanh úy tử, huống Âu Dương Thu hãy còn là một thiếu niên thơ dại, nên ngay khi trường kiếm của Lam Thái Điệp sắp xuyên thủng tim, đôi mắt vốn nhắm nghiền định chờ chết bỗng sáng rực thần quang và cất tiếng nói:

- Tiểu Điệp, gia phụ...

âu Dương Hàn với Lam Tâm Long vốn là báỉ chi giao, tình như thủ túc sau khi lui ẩn vẫn thường dẫn con trai đến chơi Lam gia, có khi ở lại đến cả tháng. Âu Dương Thu với Lam Thái Điệp hơn kém nhau một tuổi, hai trẻ hồn nhiên vô tư, xem nhau như huynh muội.

Traii gái gần gũi bên nhau lâu ngày, khó khỏi nảy sinh tư tình, trong lòng Âu Dương Thu và Lam Thái Điệp chẳng rõ từ lúc nào mầm tình đã nảy nở, nhưng đó chỉ là điều thầm kín trong lòng, chưa người nào bày tỏ.

Tuy nhiên, người ta thường nói: “Mắt là cửa ngõ của tâm hồn” ánh mắt của tình nhân dĩ nhiên khác hẳn mọi người, nên ngay trong khoảnh khắc sự sống chết chỉ trong đường tơ kẻ tóc, ánh mắt của Âu Dương Thu lọt vào thu ba của Lam Thái Điệp không phải là van xin, cũng không phải oán hận, mà là...

Lam Thái Điệp trong lúc lòng ngập đầy thù hận, tuy nhất thời không hiểu trong ánh mắt Âu Dương Thu lúc sắp chết đã ẩn chứa gì, nhưng con tim thơ ngây của nàng cũng bất giác rung động, và ngay khi ấy Âu Dương Thu lại cất tiếng gọi tên nàng, khiến thanh trường kiếm trong tay nàng bất giác từ tim trượt sang vai.

Đến khi Lam Thái Điệp ý nghĩ xoay chuyển, trường kiếm đã đâm vào da thịt Âu Dương Thu, rút tay về đã không còn kịp nữa.

Cùng trong lúc ấy, Không Minh đại sư buông tiếng quát, và quái tượng của ảo Diện Thiên Phật cũng đã quét ra, đánh rơi trường kiếm của Lam Thái Điệp, nhưng Âu Dương Thu trong cơn đau đớn đã rơi xuống đầm sâu.

Đầm nước chẳng những sâu mà còn rất lạnh, và có một luồng hấp lực mạnh khủng khiếp, tội nghiệp cho Âu Dương Thu thân thọ trọng thương, trong nỗi kinh hoàng và đau đớn, người vừa chạm nước đã bất tỉnh như sự.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, Âu Dương Thu từ từ hồi tỉnh, mắt vừa hé mở đã bị ánh sáng chói chang soi đến vội nhắm trở lại.

Chàng dần hồi phục trí nhớ, thâm nhủ:

- Sao? Mình chưa chết ư?

Bèn đưa tay sờ, toàn thân y phục ướt sũng, nhưng hai cánh tay đã không còn đau đớn, và phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá cứng rắn.

Chàng thử co duỗi hai tay và hai chân, cảm thấy gân mạch bình thường, không hề có gì khác lạ. Lại đưa tay sờ vết kiếm bị Lam Thái Điệp đâm trúng nơi vai phải, vết thương đã khép miệng lại rồi.

Bỗng, lòng chàng hết sức kích động, nhận thấy sự sống của mình chứng thực phụ thân không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu không, lúc này chắc hẳn chàng đã táng mạng rồi.

Trong lúc tâm niệm chuyển động chàng ngồi bật dậy, hai tay dụi mắt một hồi lâu, lại từ từ mở mắt ra. lát sau, hai mắt mới thích ứng với ánh sáng chói chang.

Thế nhưng, cảnh vật hiện ra trước mắt lại khiến chàng vội nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp.